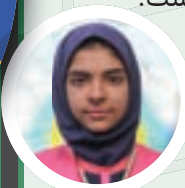

مشورت، تلاش و برنامه‌ریزی

غزل رمارم هم یازده ساله است. می‌گوید: «از یک سال پیش، کلاس والیبال می‌رفتم. در تلویزیون مسابقات والیبال را می‌دیدم و از این بازی لذت می‌بردم. علاقه‌مند شدم که به این ورزش وارد شوم. در کاراته‌ی سبک و ادو ریو هم در مسابقات بهمن‌ماه باشگاه‌های مشهد با کمربند سبز مقام اول را به دست آوردم و به مسابقات انتخابی استان راه یافتم.»

غزل اضافه می‌کند: «ورزش را از همه‌ی سرگرمی‌ها بیشتر دوست دارم زیرا برای سلامتی خوب است و نتیجه‌ی تلاشم را زودتر می‌بینم. ورزش والیبال بر رشد قد تأثیر دارد. از نظر فعالیت‌های گروهی هم خیلی آموزنده است چون با هم مشورت، تلاش و برنامه‌ریزی می‌کنیم تا به جایی برسیم.» او که دوست دارد در آینده مربی کاراته شود می‌گوید: «در مدرسه مسئولیت‌های مختلفی دارم. کتاب‌دار و مسئول انتظامات هستم. زیاد کتاب می‌خوانم و به بچه‌ها می‌گویم کتاب بخوانند تا بیشتر بدانند و پیشرفت کنند. در پایان، از مربی ورزش و مدیر مدرسه‌مان بابت پشتیبانی‌ها و کمک‌هایشان ممنونیم.»

همکاری برای هدفی واحد

کوثر صادقیان هم که کلاس ششم است می‌گوید: «من و نازنین وقتی ورزش داشتیم، در حیط مدرسه با هم بازی و تمرین می‌کردیم. کم‌کم تعداد بازیکنان بیشتری به ما اضافه شدند و معلم ورزشمان وقتی بازی ما را دید، پیشنهاد داد تیم تشکیل بدهیم و به مسابقه رفتیم.»

او که پاسور تیم است توضیح می‌دهد: «خانواده‌ی ما همه والیبال هستند. من از بچگی با مامان و بابام سالن می‌رفتم و بازی‌ها را می‌دیدم تا اینکه کم‌کم علاقه‌مند شدم. دوست دارم مربی والیبال شوم و به سطح ملی و بین‌المللی برسم. پارسال در مسابقات محلی هم جزو دوازده نفر منتخب برتر برای مسابقات ملی بودم. چون ستم سه ماه کوچک‌تر بود، نتوانستم شرکت کنم اما امسال حتماً در این مسابقات حضور پیدا می‌کنم. روزی ۲ ساعت باشگاه می‌روم. در منزل و مدرسه هم تمرین می‌کنم.»

کوثر می‌گوید: «والیبال ورزشی تیمی است که همکاری برای هدفی واحد را به ما یاد می‌دهد که با هم فکری به نتیجه‌ای خوب برسیم و اگر تکیه کنیم، گروه به جایی نمی‌رسد.»

او ادامه می‌دهد: «وقتی خبر موفقیت‌مان را شنیدیم، به هوا پریدیم. جیغ زدیم و با بچه‌های تیم همدیگر را بغل کردیم. همه شاد بودیم. با برنده شدن احساس قدرت و انگیزه‌ی بیشتری پیدا می‌کنیم.»

